

ת"פ 9550/04/16 - מדינת ישראל נגד אודי ביטון

בית משפט השלום באילת

26 דצמבר 2016

ת"פ 9550-04-16 מדינת ישראל נ' ביטון(עציר)

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד זוהר אזרואל, עו"ד רותם לוי
שלוחת תביעות אילת

נגד
הנאשם:

אודי ביטון (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד אסי לוי
סנגוריה ציבורית

גזר דין

האישום וההרשעה

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של התפרצות למקום מגורים כדי לבצע עבירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין והחזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 לחוק העונשין.
2. כתב האישום המתוקן ייחס לנאשם שני אישומים. לפי האישום הראשון, הנאשם תכנן להתפרץ לביתם של סיני ודוד ליבוביץ (להלן: "המתלוננים"), המתגוררים באילת בקוטג' בן שתי קומות ומוקף גדר עם שער נעילה חשמלית. הנאשם אסף מידע אודות התנהלות בני הבית, גילה את קוד הפתיחה לשער החשמלי והצטייד באמצעים לצורך ביצוע התפרצות. ביום 29.12.15 התפרץ הנאשם לביתם של המתלוננים, בכך שפתח את שער הכניסה הנעול באמצעות הקוד, נכנס אל שטח החצר, פתח את חלון ויטרינת הסלון שהיה נעול ונכנס לבית המגורים, כדי לבצע גניבה, כשעל גבו תיק כחול. הנאשם עלה לקומה העליונה ובאמצעות דיסק חיתוך שהביא עמו, פירק כספת פלדה שהייתה מקובעת בתוך שידה בחדר השינה, והכילה שעונים, תכשיטי זהב משובצים יהלומים וכסף מזומן בסך 8,000 ₪. הנאשם גרר את הכספת על גבי הרצפה ובמורד מדרגות השיש אל קומת הכניסה, ובתוך כך שבר את המשטח עליו הייתה מותקנת הכספת, את ספי מדרגות השיש ואת מעקה המדרגות. הנאשם הכניס את הכספת לתוך פח אשפה ("דולב") שלקח מהרחוב ובעזרתו הוציא את הכספת דרך השער אל מחוץ לשטח בית המתלוננים. הנאשם התקשר אל חברו רמי פרץ (להלן: "רמי"), אשר הגיע למקום ברכבו. השניים העמיסו את פח הדולב והכספת לתוך רכב, והיא הובאה למחסן שרמי החזיק באזור התעשייה באילת.

לפי האישום השני, ביום 29.3.2016 נכנס הנאשם לדירה של רמי בעיר אילת, כשברשותו תיק גב כחול ובו דיסק חשמלי לחיתוך, פלייר פטנט ("ג'בקה"), 3 מברגים, קאטר ואזמל-לום, המשמשים לפריצה לבניין. במקום נמצא פח הדולב, אשר נלקח מזירת ההתפרצות לביתם של המתלוננים.

טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה, עו"ד זוהר אזרואל, עתרה לקביעת מתחם ענישה שבין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל וביקשה לגזור על הנאשם 36 חודשי מאסר בפועל, להפעיל מאסר מותנה של 6 חודשים במצטבר, לצד מאסרים מותנים מרתיעים, פיצוי למתלוננים וחתימה על התחייבות. התובעת עמדה על חומרת העבירות שביצע הנאשם ופגיעתו בערכי שלום הציבור, בטחונו, רכושו, קניינו ופרטיותו. נטען, כי הנאשם תכנן מראש את מעשיו, אסף מידע אודות בית המגורים ודייריו והקדים להצטייד בכלי פריצה טרם הגיעו לזירת האירוע. מעשיו של הנאשם כרוכים במסוכנות של ממש, ופוטנציאל לגרימת אירוע אלים, ככל שהיה נתקל במתלוננים או בני ביתם. המאשימה הציגה את המרשם הפלילי של הנאשם, הכולל 5 הרשעות קודמות בעבירות רכוש חמורות, לרבות עבירות דומות לעבירה נשוא כתב האישום, בגין ריצה הנאשם תקופות מאסר ממושכות המסתכמות לתקופה העולה על 5 שנים, לצד מאסרים, אשר לא היה בהם כדי להרתיע את הנאשם מלשוב לבצע עבירות דומות. לזכות הנאשם צוינה חזרתו מכפירתו והודאתו בכתב האישום שתוקן, במסגרת הליך גישור, ובטרם הסתיים שלב ההוכחות. הוצגה פסיקה רלוונטית.

4. ב"כ הנאשם, עו"ד אסי לוי, טען למתחם ענישה בטווח שבין 12 ל-24 חודשי מאסר. הסנגור אישר שהעבירה בוצעה בתחכום, אך בשלו המסוכנות שהשתקפה ממעשי הנאשם הייתה ברף נמוך, היות והוא וידא מראש שהבית ריק מדייריו. הסנגור עמד על נסיבות חייו הטרגיות של הנאשם, אשר איבד את שני הוריו בתאונת דרכים, עת היו בדרכם לבית המשפט על מנת לשמש עבורו חלופת מעצר בהליך משפטי אחר. הנאשם הורה לילדה. נמסר כי הנאשם נזקק לטיפול תרופתי בשל בעיות נפשיות, אך לא נטען לחוסר כשירות לעמוד לדין. הסנגור טען שאין הצדקה לחייב את הנאשם בפיצוי למתלוננים, היות והם פוצו מטעם חברת הביטוח, ולמעשה לא עלה בידי התביעה להוכיח את שווי הרכוש שנגנב. נטען כי הנאשם דל באמצעים וחי בדוחק. הסנגור ביקש להמיר הפיצוי בקנס מידתי והתחייבות. הוצגה פסיקה רלוונטית.

5. הנאשם התנצל על מעשיו. טרם מתן גזר הדין, הציג הנאשם לבית המשפט מכתב אישי, שבו גולל את קורות חייו הקשים, ואף לכאורה התנער מאחריות למעשיו, אך הבהיר טרם מסירת גזר הדין כי אין בכך כדי חזרה מהודאתו למיוחס לו בכתב האישום המתוקן.

דין והכרעה

6. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. תחילה, אקבע את מתחם הענישה למעשה העבירה שביצע

הנאשם, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. לאחר מכן, אקבע את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבותיו, בצורך בהרתעתו ואחרים כמותו, ובכלל זה אבחן האם ראוי כי ענישת הנאשם תחרוג ממתחם הענישה (ע"פ 2918/13 **דבס נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 18.7.2013); ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.7.2013); ע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.6.2013)).

7. הנאשם הורשע כאמור בעבירות שלהתפרצות למקום מגורים כדי לבצע עבירה, היזק לרכוש במזיד והחזקת מכשירי פריצה. על אף שבכתב האישום נמנו שני אישומים נפרדים, היות והעבירה האחרונה יוחסה לנאשם במועד מאוחר למועד ביצוע ההתפרצות והיזק לרכוש, הרי שסבורני כי יש לראות בכלל העבירות כאירוע מתמשך אחד לצורך קביעת מתחם הענישה, נוכח הקשר ההדוק בין ביצוע העבירות במקרה דנא. מכאן, אקבע מתחם עונש הולם לאירוע כולו, בנסיבות ביצועו, ואגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע (ראו: ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014); ע"פ 2519/14 **ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.2014); סע' 40ג(א) ו-40ג(א) לחוק העונשין).

מתחם הענישה ההולם

8. מתחם הענישה ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימה, כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. לצורך כך אביא בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם; נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מידת אשמו של הנאשם ומדיניות הענישה הנוהגת (ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.8.2013)).

9. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו מביצוע התפרצות למקום מגורים ועבירות נלוות של היזק לרכוש במזיד והחזקת מכשירי פריצה הינם שלום הציבור, תחושת הביטחון, הזכות לקניין והזכות לפרטיות. לצדה של עבירת ההתפרצות למקום המשמש למגורי אדם (או לתפילה) בכוונה לבצע גניבה או פשע הינה ענישה של עד שבע שנות מאסר, וזאת ללא קשר לכך אם מתוך הבית בוצעה עבירה של גניבה. בכך הביע המחוקק דעתו על החומרה אשר בעבירה זו, בסיווגה כעבירת פשע ועל ידי קביעת ענישה מחמירה. לצדן של כל אחת מהעבירות של היזק לרכוש במזיד והחזקת מכשירי פריצה נקבעה ענישה מקסימלית של שלוש שנות מאסר.

עבירת התפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע טומנת בחובה חומרה ומסוכנות משמעותיות. בביצוע עבירה זו יש פוטנציאל להסלמה עד כדי מפגש אלים בין הפורץ לבין דיירי המקום. יש לייחס משקל נרחב לתחושות האימה, אובדן יד, הפגיעה בביטחון האישי והפגיעה בפרטיות אותן חש בעל המקום המגלה כי זרים חדרו למרחב קניינו הפרטי, חיטטו בחפציו האישיים בדירתו ונטלו לעצמם את אשר חפצו בו. ביתו של אדם הוא מבצרו ומקדשו, שם מצויים מרבית מיטלטליו וכתליו מעניקים לו את תחושת הביטחון האישי והגנה על רכושו.

מעשיו של הנאשם לא פגעו רק בבעלי הנכס אליו פרץ, אלא אף בחברה בכללותה, בדרך של העלויות הגבוהות הקשורות לנזקי ההתפרצויות, הן ביחס לעלויות ביטוח הנכס והן ביחס לעלויות הנדרשות לרשויות האכיפה.

בית המשפט העליון עמד על הצורך בהחמרה בענישה בעבירות התפרצות לבית מגורים וגניבה בע"פ 3297/10 וולקוב נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 24.5.2012), ועמד על פגיעתן בערכים חברתיים מוגנים בזו הלשון:

"בעבירות ההתפרצות יש כדי לערער את הביטחון האישי של הציבור ואת התחושה של 'ביתי הוא מבצרי'. קם אדם בבוקרו של יום וכשחוזר לביתו בסוף עמל יומו הוא מוצא כי חדרו לפרטיותו ונטלו את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס הנגרמים לציבור שנפגע מאותן עבירות גניבה והתפרצות. ובכלל, בעבירת התפרצות טמון פוטנציאל להתפתחות אלימה, והיא יכולה להתגלגל בנקל לעבירת שוד ואלימות, והמקרה שבפנינו אך יוכיח. בעבירות מעין אלה, שומה על בתי המשפט להגן על הציבור מפני פגיעתו הרעה של המערער ושכמותו".

עוד בהקשר זה, ראו רע"פ 244/10 קרופניק מיר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25.1.2010):

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם..."

האמור בע"פ 6423/11 דהן אלי נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 2.7.2012):

"אין צורך להכביר מילים על הטראומה שנגרמה למתלוננת, ועל כך שעבירת ההתפרצות מערערת את הביטחון האישי של הציבור וטמון בה פוטנציאל להתפתחות אלימה"

האמור ברע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21.2.2008), שם נפסק:

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרוניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. ...

כללם של דברים: בית המשפט המחוזי, בכל הכבוד, הלך בדרך נכונה. ראוי כי פורצים או פורצים

בפוטנציה יידעו כי עלולים הם למצוא עצמם, משיילכדו, מאחורי סורג ובריא - כדי לפטור מעונשם, ולו לתקופת מה, את הציבור."

וכן ראו פסיקת כב' השופט מלצר ברע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה ואח'** (ניתן ביום 37.12.2008)

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ'עבירות נגד הרכוש' (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ'עבירות רכוש', נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצת באמירה: 'ביתו של האדם - מבצרו'. ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם."

10. **מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים** במקרה דנא הינה ברף גבוה. הנאשם ביצע את מעשיו לפי תכנית סדורה מתוכננת מראש, לאחר שאסף מידע אודות התנהלות בני הבית, דרכי הגישה לבית, הצטייד בכלי פריצה והתפרץ לתוך בית המגורים של המתלוננים. הנאשם גילה תעוזה רבה, העדר מורא ודבקות במטרה שהציב לעצמו, תלש את הכספת שהייתה מקובעת בתוך שידה בחדר השינה, באמצעות דיסק חיתוך וגרר אותה אל מחוץ לבית, תוך פגיעה בפני הבית, שבירת המשטח עליו הותקנה הכספת, ספי מדרגות השיש שבין קומות הבית ומעקה המדרגות. כתוצאה ממעשים אלו נגנב רכוש יקר, כסף מזומן בסך 8,000 ₪ ותכשיטי זהב ויהלומים.

11. **בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40ט לחוק העונשין) נתתי דעתי לכך שלנאשם חלק מרכזי ועיקרי בביצוע העבירה, המלמד על תכנון והכנה מוקדמים ומידת אשמו גבוהה. הנאשם במעשיו גרם לנזק רב לרכוש, הן בשל גניבת הכספת והן בשל ההרס שגרם לבית לצורך הוצאת הכספת וגרירתה כמפורט לעיל. הנאשם אף הזעיק חבר למקום על מנת שסייע לו בהובלת הכספת מזירת ההתפרצות אל מקום מבטחים. לא מצאתי לייחס לנאשם נקודות זכות לכך שווידא כי הבית ריק מדייריו טרם מעשה ההתפרצות, בקשר למידה מופחתת של מסוכנות מעשיו, כפי טענת ההגנה. אין ספק, כי הפוטנציאל הטמון בהתפרצות למקום מגורים הינו גבוה והדבר מגביר את חומרת האירוע ואשמו של הנאשם. אין לשלול את האפשרות, הסבירה למדי, כי מי מדיירי הבית, לרבות ילדיהם הקטנים של המתלוננים, היה שב לביתו ונתקל בנאשם. מפגש שיש לו פוטנציאל לגרימת טראומה ועשוי היה להתדרדר לאירוע אלים ולסכן את דיירי הבית. סכום הכסף שנגנב מהכספת אינו מבוטל ולתכשיטים שנלקחו היה ערך כספי וסנטימנטלי גבוה והם לא הושבו לבעליהם. לא נשמעה סיבה של ממש לזכות הנאשם. הנאשם היה מודע למעשיו, לפסול שבהם ויכל להימנע מהם מבלי שעשה כן. לא נודע על מצוקה נפשית או קרבה לסייג לאחריות פלילית.

12. מבחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** עולה כי בתי המשפט נתנו ביטוי לתכלית המאבק בעבירות התפרצות ועבירות רכוש, באמצעות עונשי מאסר בפועל לתקופות ממושכות לצד ענישה מרתיעה, כך למשל:

א. ברע"פ 4156/13 **אפרים בוחניק נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 12.6.2013), דחה בית המשפט העליון בקשת ערעור של נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה והחזקת סמים לצריכה עצמית ללא היתר. בית המשפט המחוזי בתל אביב קבע **מתחם הענישה הולם שנע בין 12 ל-24 חודשים**. על הנאשם הוטלו **14 חודשי מאסר בפועל**, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצויים.

ב. ברע"פ 3063/11 **אפרים כהן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.4.2011), דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע על פי הודאתו בהתפרצות למגורים בכוונה לבצע עבירה, ניסיון גניבה, החזקת מכשירי פריצה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. כב' השופט רובינשטיין ציין כי העונש אותו הטיל בית המשפט המחוזי בחיפה, הולם את העבירות בהן הורשע הנאשם. על הנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, הוטלו **24 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה ממושך ופיצויים.

ג. ברע"פ 244/10 **אלכסנדר קרופניק מיר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.1.2010), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע על פי הודאתו בשלושה מקרי התפרצות לדירה וגניבה מהן. על הנאשם בעל עבר פלילי, הוטלו 30 חודשי מאסר בפועל בחופף להפעלת 18 חודשי מאסר מותנה קודם, ובסה"כ **39 חודשי מאסר בפועל** לצד מאסר מותנה.

ד. ברע"פ 5374/09 **פליקס שארץ נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.9.2009), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע על פי הודאתו בעבירה של התפרצות לדירה וגניבה, והתפרצות לבניין שאינו מקום מגורים וגניבה. בית המשפט המחוזי בתל אביב הטיל על הנאשם **24 חודשי מאסר בפועל** במצטבר למאסר נוסף אותו ריצה הנאשם בעת מתן גזר הדין.

ה. בע"פ (מח' מרכז) 13424-01-16 **ניסימוב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.3.2016) בית המשפט המחוזי אישר את מתחם הענישה ההולם שבין 16 ל-30 חודשים, שנקבע לנאשם שהורשע בערכאה הדיונית בעבירות של התפרצות למגורים לבצע גניבה וגניבה בצוותא חדא. עונשו של הנאשם, בעל עבר רלוונטי, הופחת מ-30 חודשי מאסר ל-**26 חודשי מאסר בפועל**, הפעלת מאסר מותנה, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

ו. בע"פ (מח' ים) 53376-02-13 **טארק טוויל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 3.7.2013) דחה בית המשפט את ערעורם של נאשמים שהורשעו בהסגת גבול וניסיון התפרצות למקום מגורים. בית המשפט בערכאה הדיונית קבעבגין עבירת ההתפרצות למקום מגורים **מתחם ענישה הולם שנע בין 12 ל-24 חודשים**. על הנאשם 1, בעל עבר פלילי מכביד, הוטלו **16 חודשי מאסר בפועל** ומאסר על תנאי.

ז. ת"פ (אי') 43249-06-13 **מדינת ישראל נ' אבי יצחק** (ניתן ביום 1.4.2014), הורשע נאשם על פי הודאתו בעבירות של פריצה לרכב, גניבה מרכב, התפרצות למקום מגורים בצוותא, גניבה, קשירת קשר לעשות פשע, היזק לרכוש במזיד בצוותא והחזקת מכשירי פריצה. בגין עבירות ההתפרצות למקום מגורים נקבע **מתחם ענישה הולם שנע בין 14 ל-36 חודשי מאסר בפועל**. על הנאשם בעל עבר פלילי הוטלו בגין כלל העבירות **20 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס בסך 2,000 ₪.

ח. בת"פ (ת"א) 7177-03-12 **מדינת ישראל נ' שמש** (ניתן ביום 18.11.2012), הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות לדירה והחזקת נכס החשוד כגנוב. על הנאשם בעל עבר פלילי רלוונטי מכביד הוטלו **24 חודשי מאסר בפועל** והופעל מאסר מותנה של 12 חודשי מאסר במצטבר, ובסה"כ **36 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי וקנס בסך 2,000 ש"ח.

13. מכל המקובץ, סבורני כי **מתחם העונש ההולם** לכלל העבירות שביצע הנאשם בנסיבות ביצוע, נע בין 16 ל-36 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסרים מותנים וענישה כלכלית.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחמי הענישה

14. לא מצאתי לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם, כפי קביעתי, בשל שיקולי שיקום, שכן הנאשם לא הביע עניין בהליך טיפולי ולא הביע רצון לשקם את חייו (סע' 40ד(ב) לחוק העונשין). מנגד, לא מצאתי לחרוג לחומרה מן המתחם בשל הצורך להגנה על שלום הציבור (סע' 40ה לחוק העונשין). אי-לכך, מכלול השיקולים, לרבות שיקולי הרתעת הנאשם ואחרים כמותו מפני ביצוע עבירות נוספות ינחוני בקביעת העונש המתאים לנאשם בגדרי מתחם הענישה (סע' 40 ו-40ז לחוק העונשין).

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

15. בגזירת העונש המתאים לנאשם שלפניי יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סע' 40יא לחוק העונשין). בדרך זו חידד תיקון 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת את נסיבותיו של כל מקרה ואדם המובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.5.2009)).

16. לחובת הנאשם יש לציין את חומרת העבירות שביצע, והצורך שהענישה בגין תרתיעו, כמו גם עבריינים כמותו, מלשוב ולבצע עבירות דומות, במטרה לשמור על ביטחון הציבור, פרטיותו וקניינו.

עברו הפלילי של הנאשם מכביד. מעיון בגיליון הרשעותיו הקודמות עולה כי בעברו הורשע בעבירות התפרצות למגורים (שני מופעים), פריצה לבניין (שני מופעים), היזק לרכוש במזיד (שני מופעים), ניסיון גניבה, החזקת מכשירי פריצה (שני מופעים), איומים ואף שוד מזוין. בגין אלה הושתו על הנאשם בין היתר תקופות מאסר ממושכות בפועל (שהסתכמו לתקופה העולה על 5 שנים) ומאסרים מותנים, לרבות מאסר מותנה שהינו בר הפעלה בנסיבות דנא, שלא היה בו כדי להרתיע את הנאשם מלבצע את אשר ביצע.

17. לזכות הנאשם הבאתי בכלל חשבון את הודאתו במיוחס לו בכתב האישום שתוקן קלות, לאחר שנשמעו חלק מעדי התביעה. הבאתי בכלל חשבון את נסיבות חייו הקשות של הנאשם, כעולה מטיעוני ב"כ הנאשם לעונש, פטירת הוריו בנסיבות טרגיות, והיותו אב לילדה צעירה, ובכלל זה השפעת הענישה על משפחתו.

18. בעבירות המבוצעות עבור בצע כסף, הענישה צריכה לכלול רכיב כלכלי משמעותי, אשר יהיה בו מענה עונשי הולם וכדי להמחיש לנאשם ולאחרים כמותו כי תוחלת הרווח מביצוע עבירה דומה תהיה נמוכה מתוחלת הקנס הצפוי להם אם יתפסו ויורשעו. לצד זאת, בקביעת שיעור הקנס הבאתי בחשבון את מצבו הכלכלי של הנאשם וכלל רכיבי הענישה.

19. כנזכר, הנאשם ביצע את העבירות נשוא ההליך דנא, בתקופת תנאי שהוטלה עליו, בעקבות הרשעתו בעבירה של התפרצות למקום מגורים לשם ביצוע עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין בבית המשפט השלום בירושלים (ערכאת הערעור הפחיתה את תקופת המאסר לפרק זמן של 28 חודשי מאסר בפועל, בצירוף הפעלת מאסרים מותנים, ובסה"כ 45 חודשי מאסר בפועל).

בהתאם לסעיף 55(א) לחוק העונשין, נאשם שנידון למאסר על תנאי והורשע בשל עבירה נוספת, יופעל המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו. עם זאת, סעיף 56 לחוק העונשין מתיר לבית המשפט שיקול דעת להאריך את תקופת המאסר המותנה או לחדשה לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים בנסיבות המנויות בו. לאור המקובץ עד כה, סבורני כי אין כל הצדקה להימנע מהפעלת המאסר על תנאי שנגזר על הנאשם. חומרת מעשיו, העבירות בהן הורשע, עברו הפלילי המכביד העובדה כי ביצע את העבירות זמן קצר לאחר שסיים לרצות עונש של מאסר בפועל, כאשר לחובתו מאסר מותנה, מחייבים הטלת מאסר בפועל. סעיף 54 לחוק העונשין קובע כי שעה שביהמ"ש מטיל על הנאשם "עונש מאסר בשל עבירה הנוספת, לא יורה כי יהיה כולו על תנאי". לפיכך, שעה שמוטל על הנאשם עונש מאסר בגין העבירות בתיק זה, חובה כי חלק מתקופת המאסר תהא בפועל. מכאן, ובהתאם לסעיף 56(א) לחוק העונשין, משמצאתי להטיל עונש מאסר בגין העבירות נשוא כתב האישום, אין מקום להאריך את המאסר המותנה שהוטל על הנאשם. בנסיבות דנא, לא מצאתי טעם לסטות מהכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק העונשין לפיו מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי, יישא את שתי תקופות המאסר במצטבר, בזו אחר זו.

סוף דבר

20. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, מצאתי להשית על הנאשם עונש לכלל העבירות שביצע, כדלקמן:

א. מאסר בפועל לתקופה של 25 חודשים, אשר תימנה מיום מעצרו - 29.3.2016.

ב. הפעלת מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים שנגזר על הנאשם בבית משפט השלום בירושלים בת"פ 36927-12-10 מיום 27.10.2011, אשר תרוצה במצטבר לעונש המאסר שנגזר.

סך הכל ירצה הנאשם 31 חודשי מאסר בפועל, החל מיום 29.3.2016

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים מיום שחרורו יעבור על כל עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים מיום שחרורו יעבור על כל עבירת רכוש מסוג עוון.

ה. קנס כספי בסך 5,000 ₪, או מאסר למשך 45 יום תחתיו; הקנס ישולם ב-12 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. תשלום ראשון בתוך 60 יום ממועד שחרורו ויתר התשלומים מדי 30 יום לאחר מכן. פיגור בתשלומים יחייב את הנאשם בתוספת ריבית פיגורים כחוק.

ז. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 8,000 ₪, אשר יהיה עליו לשלם באם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על כל עבירת רכוש. היה והנאשם לא יחתום על התחייבות כאמור בתוך 7 ימים מיום שחרורו, ייאסר בגין כך למשך 60 ימים.

21. ניתן בזאת צו להשמדה/חילוט/השבה של המוצגים, לפי שיקול דעת המאשימה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו כסלו תשע"ז, 26 דצמבר 2016, במעמד הצדדים.